

Landgraaf, 09-01-2022

Onderwerp: Huisvesting aandacht groepen 2021

Onze visie op deze:

Een goed leefklimaat en goede woonomstandigheden zijn voor alle burgers van belang, dus ook woonwagenebewoners.

Woonwagenebewoners zijn in hun cultuur en woonvorm jarenlang na het afschaffen van de woonwagenewet 1999 ernstig tekort gedaan en achtergesteld. Uitsterfbeleid lag hieraan ten grondslag.

Gelukkig is er door de erkenning immateriële erfrecht door de Europees rechten van de mens als toekenning een verplichting voor instanties en overheden om te handelen in mensen rechterlijk kader. Zie Toelichting onderaan dit document.

Nu het beleidskader in 2018 uitgereikt is door BZK zijn de woonwagenebewoners meer actief geworden om alle misstanden en het behalen van hun rechten te wonen zoals dat bij de cultuur hoort, te bepleiten bij de landelijk gemeentes en wooncorporaties. Helaas zien wij nu in de huisvesting aandachtgroepen 2021, wat zorgelijkheden.

Te noemen:

- Er wordt geen rekening gehouden met de culturele identiteit van de woonwagenebewoner met de daarbij samenhangende woonbehoefte.
- Er dient een "taakstelling" te komen daar gemeentes het tot nu toe af laat weten en vanuit de wet nu vrijblijvend is.

Het is en blijft de primaire verantwoordelijkheid van de gemeentes om te voorzien in de woonbehoefte, en zo dus ook voor de woonwagenebewoners. Het niet rekening houden met onze culturele identiteit en woonbehoefte is een schending van ons recht.

Toelichting:

Relevant mensenrechtelijk kader

Het mensenrechtelijk kader wordt gevormd door het EVRM en de AWGB, zoals in de jurisprudentie van het EHRM en de oordelen van het CRvDM wordt uitgelegd.⁴ Vooral artikel 8 EVRM is voor het mensenrechtelijk kader van belang. In artikel 8 EVRM is bepaald dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woonruimte en zijn correspondentie.

Het EHRM heeft de afzonderlijke subgroepen waar een woonwagenebewoner deel van uitmaakt, erkend als etnische groeperingen.⁵ Ingevolge de jurisprudentie van artikel 8 EVRM houdt dit in dat er, naast het recht op het genoemde in artikel 8 EVRM, ook een positieve verplichting rust bij overheden om de identiteit en de levensstijl van de woonwagenebewoner

te beschermen en te faciliteren.⁶ Dit houdt onder meer in dat de rechten van woonwagenebewoners effectief moeten kunnen worden uitgeoefend ('effective enjoyment of rights'). Concreet betekent dit onder meer dat de Nederlandse staat bij een

aantoonbare behoefte aan standplaatsen, standplaatsen moet faciliteren. Op die wijze worden woonwagenbewoners in staat gesteld hun 'mensenrecht' uit te oefenen. Een ander voorbeeld van deze positieve verplichting is dat de overheid zich inzet tegen bijvoorbeeld geluid- en/of geuroverlast die wordt veroorzaakt uit nabije omgeving van de woonwagenlocatie.⁷ Dat wil zeggen dat de woonwagenbewoner in staat moet worden gesteld om van de voorzieningen te genieten behorende tot zijn woonwagen/woonvorm.⁸

Het CRvDM noemt in zijn advies aan de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties drie specifieke aspecten waarmee gemeenten in hun woonbeleid in ieder geval rekening dienen te houden als het gaat om het beschermen en faciliteren van de woonwagencultuur: woonvorm, familiebanden en trekvrijheid.⁹ In hun onderlinge samenhang zijn deze aspecten constitutief voor de culturele identiteit van woonwagenbewoners die mensenrechtelijke bescherming toekomt. Om die reden worden deze aspecten, die in jurisprudentie van het EHRM worden onderbouwd, in deze gemeentelijke Wegwijzer als leidraad gehanteerd.

Verwijzingen:

4 Voor een overzicht van de toepasselijke wet- en regelgeving wordt verwezen naar: Beleidskader gemeentelijk woonwagen- en standplaatsenbeleid 2018, vanaf p. 17.

5 EHRM 18 januari 2001, nr. 27238/95 (Chapman/VK), par. 73; EHRM 27 mei 2004, nr. 66746/01 (Connors/VK), par. 84; EHRM 17 oktober 2013, nr. 27013/07 (Winterstein/Frankrijk), par. 87. Deze erkenning gebeurt in termen van travellers, gypsy etc. In de Glossary van de Europese raad wordt beschreven dat de Europese instanties hier ook een ontwikkeling in heeft gemaakt, maar dat met deze termen steeds hetzelfde wordt bedoeld met wat in Nederland onder de definitie van woonwagenbewoner wordt begrepen.

6 EHRM 27 mei 2004, nr. 66746/01 (Connors/VK), par. 93; EHRM 17 oktober 2013, nr. 27013/07 (Winterstein/Frankrijk), par. 142; J. Hohmann, *The Right to Housing – Law, Concepts, Possibilities*, Oxford: Hart Publishing 2013, p. 169-197; EHRM 18 januari 2001, nr. 27238/95 Chapman/UK; EHRM 8 december 2009, nr. 49151/07 (Munos Diaz/Spanje); Vgl. EHRM 24 april 2012, nr. 25446/06 (Yordanova/Bulgarije).

7 EHRM 16 februari 2005, nr. 4143/02 (Moreno Gómez v. Spanje), par. 53; Huijbers, L. (2015), 'Het woonwagenbeleid in Nederland vanuit mensenrechtelijk perspectief,' NTM/NJCM-bull, 40 (4), p. 1-24.

8 EHRM 8 juli 2003, nr. 36022/97 (Hatton et. al/ VK), par. 96.

9 College voor de Rechten van de Mens. Advies inzake Woonwagen- en standplaatsenbeleid, 28 maart 2018.

Via deze rest mij namens Woonwagen Belangen Landgraaf de vraag deze tweetal punten mee te nemen in de Huisvesting Aandacht Groepen 2021.

Met vriendelijke groet,
De heer J.M.J. Cörvers

Voorzitter Woonwagen Belangen Landgraaf.
Onderdeel van Woonwagen Belangen Nederland.